

CAPÍTOL I

1801

Tot just torno de fer una visita al propietari de la casa; el veí solitari que m'ha d'ocupar els pensaments. Quin paisatge tan bonic, de debò! Dubto que en cap altre lloc d'Anglaterra hagués pogut ensopegar un racó tan absolutament separat del tràfec social. El cel somiat per a un misantrop, el senyor Heathcliff i jo fem molt bona parella per repartir-nos aquesta desolació. Un home cabal! Poc es devia imaginar la simpatia que m'ha envaït, tot cavalcant, quan he observat els seus ulls negres arrecerant-se furtivament sota les celles i quan he vist que els seus dits, amb determinació gelosa, es refugiaven encara més endins de l'armilla en anunciar-li jo el meu nom.

—El senyor Heathcliff? —li he dit.

M'ha respost amb un gest del cap.

—Soc el senyor Lockwood, senyor, el nou llogater. Em permeto l'honor de venir-vos a visitar de seguida que he arribat per dir-vos que espero que la perseverança amb què vaig sol·licitar l'ocupació de la Granja dels Tords no us importunés gaire: ahir vaig sentir dir que havíeu tingut certs pensaments...

—La Granja dels Tords és meva, senyor —em va interrompre amb una ganyota—. No permetria mai que ningú m'importunés, si estigués en la meva mà evitar-ho... Entreu!

Aquest «entreu» li ha brollat d'entre les dents, i expressava el sentiment «aneu a pastar fang!». Ni tan sols ha semblat que el reixat sobre el qual s'inclinava volgués seguir les seves paraules, i em que penso que ha sigut això el que m'ha decidit a acceptar la invitació: l'interès per aquell home, que semblava encara més reservat que jo.

Això sí, quan ha vist que el pit del cavall empenyia fortament la barrera, ha allargat les mans per treure'n la cadena i m'ha precedit per la calçada amb aire esquerp, cridant, en el moment d'entrar al pati:

—Joseph, agafa el cavall del senyor Lockwood i porta'ns una mica de vi.

«Vet aquí la totalitat del servei, suposo —és la reflexió que m'ha suggerit l'ordre doble—. No m'estranya que hi hagi herbes creixent entre les lloses ni que sigui el bestiar qui s'encarregui d'arranar-la.»

En Joseph és un home gran, no, un home vell; potser fins i tot molt vell, però cepat i nerviüt.

—Déu nos en guard! —repetia per a si mateix amb un enuig mal-humorat mentre se m'enduia el cavall, i alhora em mirava amb una cara tan llarga que he tingut la bona fe de suposar que demanava ajuda divina per pair el dinar i que aquella exclamació pietosa no tenia res a veure amb la meva arribada imprevista.

Cims Borrascosos és el nom de la casa d'en Heathcliff. *Borrascosos* és un adjectiu típic d'aquests topants, i descriu el batibull atmosfèric a què està exposat el casal quan venen tempestes. I és cert que la ventilació deu ser tothora pura i vigoritzant, aquí: la força del vent del nord que bufa sobre la carena es pot intuir per l'excessiva inclinació d'un grapat de bedolls eixarreïts que hi ha en un extrem de la propietat, i també perquè tota l'estesa d'esbarzers esprimatxats estiren els braços en la mateixa direcció, com si pidollessin una almoina al sol. Felïçment, però, l'arquitecte va tenir la previsió de bastir una casa ben robusta: les finestres estretes foraden la paret gruixuda i grans carreus prominents en defensen les cantonades.

Abans de travessar el llinard m'he aturat per admirar els abundants relleus grotescos que cobreixen generosament la façana, sobretot entorn de la porta principal, dalt de la qual, més amunt d'un estol de grius escrostonats i infants desvergonyits, he albirat la data 1500 i el nom «Hareton Earnshaw». Hauria fet quatre comentaris i hauria demanat al seu propietari sorrut la història de la possessió, però era com

si el seu posat a la porta m'exigís que entrés de seguida o marxés sense vacil·lar, i no volia exacerbar la seva impaciència abans d'haver inspeccionat l'interior de la casa.

Amb una passa n'hem tingut prou per plantar-nos a la sala d'estar de la família sense passar per cap passadís ni cap vestíbul introductorí; d'aquesta peça per aquí se n'acostuma a dir «l'estança». Generalment inclou cuina i saló, però em fa l'efecte que a Cims Borrascosos va caldre fer recular la cuina fins a una altra zona; si més no, he sentit enrenou de conversa i xivarri d'estris de cuina molt endins de l'edifici, i no he observat cap senyal que ningú rostís, guisés o cogués res a la immensa llar de foc que tenia davant, ni he albirat la llum de cap paella de coure ni cap garbell de llautó a les parets. De fet, sí que hi havia un extrem que reflectia esplèndidament la llum i la calor gràcies a unes lleixes plenes d'immensos plats de peltre, entre els quals s'intercalaven gerres i cànteres de plata apilades en torres i més torres sobre un gran bufet de roure fins a tocar el sostre. El sostre no s'ha enguixat mai: la seva anatomia és íntegrament visible a l'ull inquisitiu, excepte en els punts on queda oculta rere una estructura de fusta colgada de galetes de civada, pernils i potes de bou i de xai. Sobre la xemeneia hi ha un reguitzell d'armes velles i malèvols, un parell de trabucs i, amb esperit ornamental, tres llaunes pintades de colors llampants col·locades sobre el sortint. El terra és de pedra blanca i llisa; les cadires són estructures altes i primitives pintades de verd, amb una o dues de negres assetjant en la foscor. Sota l'arc del bufet hi reposava una gossa enorme del color del fetge, perdiguera, envoltada per un eixam de cadelllets xisclaires. Més gossos rondaven altres racons.

Una peça i uns mobles que no tindrien res d'extraordinari si pertanyessin a un senzill granger d'aquestes terres septentrionals, de fesomia tossuda i cames robustes avesades a la calça curta i les polaines. D'individus així se'n veuen molts, en qualsevol ronda de vuit o deu quilòmetres que es faci per turons aquestes muntanyes, asseguts en una butaca amb la gerra de cervesa escumejant a la taula, sobretot si el passeig és

havent dinat. Però el senyor Heathcliff contrasta singularment amb la seva llar i el seu estil de vida. Té la pell bruna d'un gitano i la indumentària i el capteniment d'un cavaller; és a dir, d'un cavaller a l'estil dels hisendats rurals: un pèl malgirbat, potser, però ben avingut amb l'entorn gràcies a la seva figura dreta i ben plantada, i amb un punt esquerp. Algú, segurament, podria sospitar que amaga un cert grau d'orgull vulgar, però dintre meu hi ha una fibra que hi simpatitza i que em diu que no: sé per instint que la seva reserva prové d'una aversió a les efusions sentimentals, a les manifestacions d'amabilitat mútua. És un home que estima i odia sempre dissimuladament, i que considera una mena d'impertinència que l'estimin o l'odiïn al seu torn. No, corro massa: li concedeixo massa alegrement els atributs que em caracteritzen a mi. Els motius que empenyen el senyor Heathcliff a retreure's davant de qualsevol que vulgui tenir-hi tractes poden ser ben diferents dels que em mouen a mi. Esperem que la meva constitució sigui gairebé única: la meva estimada mare sempre em deia que no tindria mai una llar confortable, i tot just l'estiu passat vaig demostrar que no me la mereixia.